

Бащата на нашия поетъ стоѣше малко нѣщо на противно гледище и, бихме казали, въ неговия скромнѣнъмъ, идеята за възбуждането, за просвѣщението, както и борбата за църковна независимостъ, се прѣвръщаха въ политически въпросъ, наистина, още недостатъчно ясно опрѣдѣленъ. Това по-ясно съзнание, освѣтлено отъ нѣкаква прозорливостъ, наблюдаваме въ неговата нѣколкогодишна просвѣтна работа по течението на р. Тунджа и въ неговата борба противъ опуртюнититѣ въ движението. Както знаемъ, даскалъ Ботю искаше да събере силитѣ на народа, да обедини неговото съзнание за по-самостоятелни дѣйствия. На мѣстна почва, за постигането на тая цѣль, той си служеше съ всички срдства, които му даваше неговото положение. Въ печата обаче, където всѣки мѣстенъ въпросъ ставаше общъ националенъ въпросъ, той бѣше не по-малко строгъ: той бѣше жестокъ. Трѣбва да сте чели нѣкоя статия отъ даскалъ Ботю, за да имате по-ясно прѣдставление за характера на неговата борба. Стилътъ на даскалъ Ботю е наивенъ, фразата му народна, но въ нея има логика и простота, които дѣйствуватъ силно. Не му липсватъ сжщо така ядъ и ирония — два основни елемента и въ духътъ на неговия синъ, бждащиятъ поетъ на революцията. Този ядъ и тази жестока ирония плющѣха по опуртюнистичеката глава на „противника“, и особно по тая на Драганъ Цанковъ, главатарътъ на опуртюнистическото движение. И за да бжде, така да се каже, по-привилигирано и положението на даскалъ Ботю, каквото бѣше това на неговитѣ противници въ тая неравна борба, той си избра за позиция колонитѣ на „Цариградски Вѣстникъ“, който всѣкога стоѣше на по-радикално гледище, що се отнася до въпроса за църковната независимостъ.

Въ една статия на брой 457—459 („Цариградски В-къ“), подъ която даскалъ Ботю, по понятни причини, не си е сложилъ подписътъ, той пише: „Благора-